ЗМІСТ

Коли я бачила тебе востаннє

Переглянути та купити книгу на **ridmi.com.ua**

Про книгу

Життя докторки Кейт Інґліш ідеальне. Вона спадкоємиця великих статків; має чоловіка й доньку, успішну кар’єру й розкішний маєток. Усе змінюється тієї ночі, коли Лілі, матір Кейт, знаходять убитою у власному будинку. На похорон приїздить Блер, подруга, з якою Кейт колись була нерозлучна. Щойно Блер береться до неформального розслідування, стає зрозуміло, що у вищому суспільстві Балтимора не все так просто. Оприявнюються невірність, брехня і зрада, а напруженість досягає точки кипіння. Своїми запитаннями Блер налаштовує подругу проти родичів і друзів. Убивцею може виявитися будь-хто: давній друг, батько, чоловік. Але хай ким він є, очевидно, що Кейт наступна в його списку...

ВІД АВТОРОК МІЖНАРОДНИХ БЕСТСЕЛЕРІВ

КОЛИ Я БАЧИЛА ТЕБЕ ВОСТАННЄ

Vivat ВИДАВНИЦТВО

ЛІВ КОНСТАНТІН

THE LAST TIME I SAW YOU

LIV CONSTANTINE

КОЛИ Я БАЧИЛА ТЕБЕ ВОСТАННЄ

ЛІВ КОНСТАНТІН

Харків
Vivat
видавництво
2020

2021

ISBN 978-966-982-606-0 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Constantine L. The Last Time I Saw You / Liv Constantine. — New York : HarperCollins Publishers, 2019. — 320 p.

Published by arrangement with *Harper*, an imprint of *HarperCollins Publishers*

Переклад з англійської *Марії Головко*

Дизайнер обкладинки *Аліна Бєлякова*

Електронна версія створена за виданням:

Константін Л.
К65 Коли я бачила тебе востаннє / Лів Константін ; пер. з англ. М. Головко. — Х. : Віват, 2020. — 320 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).
ISBN 978-966-982-265-9 (укр.)
ISBN 978-0-06-286881-7 (англ.)

Життя докторки Кейт Інґліш ідеальне. Вона спадкоємиця великих статків; має чоловіка й доньку, успішну кар’єру й розкішний маєток. Усе змінюється тієї ночі, коли Лілі, матір Кейт, знаходять убитою у власному будинку. На похорон приїздить Блер, подруга, з якою Кейт колись була нерозлучна. Щойно Блер береться до неформального розслідування, стає зрозуміло, що у вищому суспільстві Балтимора не все так просто. Оприявнюються невірність, брехня і зрада, а напруженість досягає точки кипіння. Своїми запитаннями Блер

налаштовує подругу проти родичів і друзів. Убивцею може виявитися будь-хто: давній друг, батько, чоловік. Але хай ким він є, очевидно, що Кейт наступна в його списку…

УДК 821.111(73)

© Lynne Constantine and Valerie Constantine, 2019
© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2020

Присвячується вівторковим леді:

Джинні
Енн
Енджі
Бейб
Фай
Мері
Санте
Стеллі

Ви справжній еталон дружби та відданості.
Ми за вами дуже сумуємо

ПРОЛОГ

Вона закричала і спробувала підвестись, але кімната перед очима крутилась. Знову сіла, глибоко вдихнула й видихнула, намагаючись зосередитися. Як їй звідси вибратися? «Думай!» Вона встала, ноги їй підламувалися. Вогонь ширився, поглинаючи книжки та фотографії. Вона опустилася на коліна та вперлася руками в підлогу. Важкий дим заповнював кімнату. Коли вже не було чим дихати, вона натягла сорочку на рота і, кашляючи, поповзла до холу.

— Допоможіть! — прохрипіла вона, хоч і знала, що поблизу немає нікого, хто кинувся б їй на допомогу. «Без паніки», — наказала собі. Треба заспокоїтися, щоб зберегти кисень.

Вона не може отак померти. Дим став таким густим, що вона вже не бачила далі витягнутої руки. Жар полум’я тягнувся до неї, намагаючись спопелити. «Я звідси не виберуся», — промайнуло в голові. У горлі дерло, у носі пекло.

Зібравшись на силі, вона просунулася ще на кілька сантиметрів ближче до холу. І розпласталася на підлозі, важко дихаючи. У голові паморочилось, але лежати на мармурі було приємно, тож вона притислася щокою до холодної поверхні. Тепер можна й поспати. Вона заплющила очі й відчула, як усе довкола блякне… і її поглинула темінь.

РОЗДІЛ 1

Лише кілька днів тому Кейт ламала голову над тим, що подарувати мамі на Різдво. Хіба ж вона могла знати, що замість святкового подарунка вибиратиме матері домовину? Кейт сиділа у важкій тиші, поки труну повільно виносили з переповненої церкви. Якийсь раптовий порух змусив жінку обернутись, і тоді Кейт побачила її. Блер. Прийшла. Справді прийшла! І мама Кейт раптом уже не була в тому ящику, жертвою жорстокого вбивства. Натомість зовсім інший образ постав у Кейт перед очима. Ось її мама сміється, тримаючи Блер та Кейт за руки, її золотисте волосся має на вітрі, й усі троє біжать по гарячому піску до океану.

— З тобою все гаразд? — прошепотів Саймон.

Кейт відчула руку чоловіка на лікті. Спробувала заговорити, але емоції клубком збилися в горлі, тож просто кивнула. Цікаво, він теж бачив Блер?

Після служби в церкві, здавалося, нескінченна процесія машин повільно повзла до цвинтаря, і, коли всі нарешті зібралися, Кейт не здивувалася, помітивши, що автомобільний шлейф огинав його і зникав десь аж за рогом. Кейт, її батько і Саймон зайняли свої місця, тим часом решта прибулих розмістилися поміж могилами. Незважаючи на безхмарне небо, у повітрі літало кілька пухнастих сніжинок — провісниць майбутніх морозяних днів. Сховані за темними окулярами очі Кейт прискіпливо роздивлялись обличчя в натовпі, оцінюючи, чи може серед них бути вбивця. Деякі були незнайомі, принаймні Кейт, а інші належали старим друзям, яких вона вже давно не бачила. Кейт вивчала натовп, і її погляд упав на високого чоловіка та мініатюрну світловолосу жінку біля нього. Біль прошив їй груди, невидима рука стисла серце. Батьки Джейка. Востаннє Кейт бачила їх на його похороні, який довгий час був найгіршим днем у її житті — до сьогодні. Чоловік та жінка стояли з незворушними обличчями й дивилися поперед себе. Кейт стисла кулаки, відмовляючись піддаватися знайомому болю та почуттю провини. Як

би вона хотіла зараз поговорити з Джейком, щоб він її обійняв, а вона поплакала в нього на плечі.

Слава богу, відправа біля могили була короткою. Коли труну опускали в яму, Гаррісон, батько Кейт, наче закам'янів і не зводив з неї погляду, без жодних емоцій на обличчі. Кейт узяла його за руку й раптом подумала, що сьогодні тато має вигляд набагато старший за свої шістдесят вісім, а глибокі зморшки навколо вуст стали виразнішими. Горе непосильним тягарем навалилося на Кейт, і вона схопилася за спинку складаного стільця, щоб не впасти.

Смерть Лілі залишить величезну порожнечу в їхньому житті. Мати була стрижнем, навколо якого оберталася родина, а ще саме вона порядкувала життям Гаррісона, ущерть заповнюючи їхній календар суспільних заходів. Користуючись благами, які давало їй казкове багатство Евансів, ця елегантна жінка змалку засвоїла, що заможність зобов'язує допомагати спільноті, у якій вона живе, тож докладала всіх зусиль, щоб зробити свій внесок. Лілі засідала в кількох філантропічних комітетах і навіть головувала у власному благодійному фонді — Сімейному трасті Еванс-Майклз, який надавав гранти організаціям, що опікувалися жертвами домашнього насильства та знущання над дітьми. Кейт дивилася, як із року в рік мама керує фондом, невтомно збирає гроші й навіть особисто спілкується з жінками, які приходять до притулку; та все ж Лілі завжди знаходила час і для своєї донечки. Звісно, у Кейт були няньки, але саме Лілі завжди вкладала її спати, не пропускала жодної шкільної події, витирала їй сльози й раділа досягненням. Певною мірою бути донькою Лілі було важкувато: мама все робила з такою грацією та легкістю. Її рушієм була неймовірна цілеспрямованість, і Кейт іноді уявляла, як мама нарешті розслабляє плечі й скидає з себе ідеальну зібраність, коли зачиняє двері власної спальні. Кейт пообіцяла собі: якщо в неї коли-небудь будуть діти, саме такою матір'ю вона стане для них.

Кейт узяла батька попід руку й повела геть від дерев, що нависали над могилою, де холодне повітря вже наповнилося густими нудотними пахощами тепличних троянд та лілій. Саймон став по інший бік від неї, й усі троє попрямували до лімузина. Кейт полегшено зітхнула, пірнувши в темряву авто, і визирнула у вікно. Їй перехопило подих, коли вона побачила Блер: та стояла самотньо, склавши руки перед

собою. Кейт, піддавшись раптовому пориву, мало не опустила вікно й не гукнула до неї, але стрималася. Вони не бачилися п’ятнадцять років, але самого погляду на Блер вистачило, щоб стерти всі ці роки з пам’яті, ніби ще вчора вони були разом.

До будинку Саймона та Кейт у Вортінґтон-Веллі було лише кілька хвилин їзди від цвинтаря, та й, зрештою, про те, щоб проводити поминки в будинку Лілі та Гаррісона, де померла мама, не було й мови. Батько не повертався туди від тієї ночі, коли знайшов тіло дружини.

Коли вони приїхали, Кейт, залишивши Гаррісона з Саймоном позаду, побігла до парадних дверей. Хотіла подивитися, як там донька, перш ніж будинок заполонить натовп людей. Кейт швидко збігла сходами на другий поверх. Вони з чоловіком вирішили не брати п’ятирічну донечку на похорон, щоб не травмувати. І тепер Кейт хотіла перевірити, як вона.

Лілі так зраділа, коли Кейт сказала їй, що вагітна. Мама обожнювала Анабель і з самого народження щедро обдаровувала онуку увагою, не переймаючись обмеженнями, яких дотримувалася з Кейт. Сміючись, Лілі казала: «Моя робота — її балувати. Виправляти її будеш ти». Чи пам’ятатиме Анабель бабусю, коли стане старшою? Ця думка змусила Кейт спинитись, і нога мимоволі зісковзнула з горішньої сходинки. Міцніше вчепившись у поручні, Кейт таки піднялася на сходовий майданчик другого поверху і попрямувала до дитячої.

Просунувши голову у двері, вона побачила, що Анабель захоплено грається ляльковим будиночком у блаженному невіданні про трагічні події минулих днів. Няня дівчинки, Гільда, підвела голову, коли Кейт увійшла.

— Матусю. — Анабель підвелася, підбігла до Кейт і обійняла рученятами за талію. — Я за тобою скучила.

Кейт підхопила доньку на руки й зарилася носом малій у шию.

— Я теж за тобою скучила, люба. — Жінка сіла в крісло-гойдалку, садовлячи Анабель собі на коліна. — Я хочу про дещо поговорити з тобою, а тоді ми разом спустимося. Пам’ятаєш, я казала тобі, що бабуся тепер на небі?

Анабель серйозно подивилася на маму.

— Так, — відповіла мала, і її губи затремтіли.

Кейт провела рукою по доньчиних кучерях.

— Там унизу зараз багато людей. Усі вони прийшли сказати нам, як сильно любили бабусю. Правда, це люб’язно з їхнього боку?

Анабель кивнула, незмигно дивлячись на Кейт широко розплющеними очима.

— Вони хочуть, щоб ми знали: вони її ніколи не забудуть. І ми теж не забудемо, правда ж?

— Я хочу побачити бабусю. Я не хочу, щоб вона йшла на небо.

— О, люба, ти побачиш її знову, обіцяю. Одного дня ти обов’язково побачиш її. — Кейт пригорнула Анабель до себе, намагаючись стримати сльози. — А тепер ходімо вниз і привітаймося з усіма. Добрі люди прийшли, щоб побути з нами в цей день. Ти спустишся, привітаєшся з дідусем і нашими друзями, а тоді повернешся назад гратися, добре?

Кейт підвелась і взяла Анабель за руку, кивнувши Гільді, щоб няня йшла за ними. Унизу вони поволі продиралися крізь тисняву з доброзичливців, які прибули висловити їм співчуття, а через п’ятнадцять хвилин Кейт попросила Гільду відвести Анабель назад до дитячої. Сама ж вона продовжила вітати гостей, але руки її тремтіли й було важко дихати, ніби натовп вижлуктив усе повітря з кімнати. У вітальні було повно людей, яблуку ніде впасти.

У другому кінці кімнати Селбі Гейвуд і її мати, Джорджина Гетевей, стояли тісним гуртом з Гаррісоном. На Кейт накотила ностальгія, коли вона їх побачила. Стільки світлих спогадів — про літні дні на пляжі, ще коли вони з Селбі були дітьми; про те, як вони хлюпались серед хвиль та будували замки з піску, а їхні матері спостерігали за ними. Джорджина була однією з найближчих подруг Лілі, й обидві жінки страшенно тішилися, що їхні доньки також подружилися. Правда, то була не така дружба, як та, що зародилася між Кейт і Блер. Із Селбі їх звели матері, а з Блер вони вибрали одна одну самі. Відразу зійшлися, між ними постало особливе порозуміння. Блер можна було відкрити душу — із Селбі такого відчуття не виникало.

Хтось торкнувся її ліктя. Обернувшись, Кейт зіткнулася лицем до лиця з жінкою, яка в роки їхньої юності була їй за сестру. Кейт упала Блер в обійми й розридалася.

— Ох, Кейт. Досі не можу в це повірити. — Гарячий подих Блер обпалив Кейт вухо, коли та обійняла подругу. — Я так її любила.

Трохи постоявши, Кейт розімкнула обійми і взяла Блер за руки.

— Вона теж тебе любила. Я дуже рада, що ти тут.

Сльози знову забриніли в Кейт на очах. Те, що Блер тут, у її домі, після стількох років розлуки, здавалося нереальним. Колись вони так багато значили одна для одної.

Блер майже не змінилася: довге темне волосся густими хвилями спадало на плечі, зелені очі досі блищали, і лише тоненькі смужки смішливих зморщок у кутиках очей нагадували, скільки часу минуло. Блер завжди була стильною, але зараз вона мала вигляд ще й елегантний і дорогий, ніби належала до іншого, більш гламурного світу. Ну звісно, тепер вона відома письменниця. Кейт переповнювала вдячність. Вона хотіла, щоб Блер знала, як багато для неї важить прихід подруги, адже Блер — частина її минулого, яке зберігає стільки світлих спогадів, і вона краще за решту друзів розуміє пекучий біль від утрати матері. Кейт раптом відчула себе не такою самотньою.

— Я дуже вдячна тобі за те, що ти прийшла. Ходімо кудись, де зможемо поговорити наодинці, — несміливо попросила Кейт.

Вона не була певна, що Блер погодиться. Може, та взагалі не хоче розмовляти про минуле. А от Кейт, відколи побачила її, хотіла цього понад усе.

— Авжеж, — без вагань погодилася Блер.

Кейт повела її до бібліотеки, де вони влаштувалися на м’якому шкіряному дивані. Після короткої паузи Кейт заговорила:

— Я знаю, тобі, мабуть, важко тут бути, але я мала тобі зателефонувати. Дякую, що прийшла.

— Звісно. Я не могла не прийти. Заради Лілі… — Блер запнулась на мить, а тоді додала: — І заради тебе.

— Твій чоловік теж тут? — спитала Кейт.

— Ні, він не зміг. Він зараз у турне з рекламною кампанією нової книжки, але розуміє, чому я мусила поїхати.

Кейт похитала головою.

— Я така рада, що ти тут. Мама теж зраділа б. Вона переймалася, що ми так і не помирилися. — Кейт шарпала носовичок. — Я багато думала про нашу сварку. Про всі ті жахливі речі, що ми сказали одна одній…

Спогади хвилею накотилися на неї, заповнивши серце жалем.

— Мені не слід було піддавати сумніву твоє рішення вийти за Саймона. Я була неправа, — сказала Блер.

— Ми були такі молоді… і такі дурні, що дозволили цьому зруйнувати нашу дружбу.

— Ти навіть не уявляєш, скільки разів я хотіла тобі зателефонувати, все прояснити, але боялася, що ти кинеш слухавку, — зізналася Блер.

Кейт опустила очі на розтерзаний носовичок у руках.

— Я теж усе збиралася тобі зателефонувати, але що довше чекала, то важче було це зробити. Неймовірно, знадобилася загибель моєї матері, щоб ми нарешті знову зійшлися. Але вона була б дуже рада бачити нас разом.

Лілі страшенно засмутилася через їхню сварку. За всі роки вона стільки разів поверталася до цієї теми, завжди намагаючись умовити Кейт простягнути Блер оливкову гілку миру. Тепер Кейт шкодувала про свою впертість. Вона підвела погляд на Блер.

— Я ніяк не можу повірити, що більше не побачу мами. Її смерть була такою жорстокою. Мене нудить від самої думки про це.

Блер нахилилася ближче.

— Це справді жахливо, — сказала вона, і Кейт уловила німе запитання в її лагідному голосі.

— Не знаю, що ти чула… я уникала газет, — сказала Кейт. — Тато повернувся додому в п’ятницю ввечері і знайшов її. — Голос Кейт затремтів, і вона ковтнула сльози.

Блер мовчки хитала головою, поки подруга вела далі:

— Вона була у вітальні… лежала на підлозі, її голова… хтось ударив маму по голові. — Кейт знову ковтнула.

— Поліція гадає, що то були грабіжники? — спитала Блер.

— Вікно було розбите, але жодних інших слідів зламу не виявили.

— У них є якісь думки щодо того, хто це міг зробити?

— Ні. Зброї не знайшли. Поліція все обшукала. Вони поговорили з сусідами, але ніхто не чув і не бачив нічого незвичайного. Але ти ж знаєш, що дім батьків доволі усамітнений: до найближчих сусідів десь аж чверть милі. Судмедексперт сказав, що смерть настала між п’ятою і восьмою. — Кейт заламала руки. — Як подумаю, що маму вбивали, поки я спокійнісінько займалася своїми справами…

— Ти не могла цього знати, Кейт.

Кейт кивнула. Вона знала, що Блер має рацію, але від цього легше не ставало. Вона готувала собі чашку чаю або ж читала донечці казку на ніч, а хтось у цей час жорстоко вбивав її матір.

Блер спохмурніла й поклала свою долоню на руку Кейт.

— Вона б не хотіла, щоб ти так думала. Ти ж це знаєш, правда?

— Я сумувала за тобою, — схлипнула Кейт.

— Тепер я тут.

— Дякую. — Кейт шморгнула носом.

Вони знову обійнялись, і Кейт учепилась у подругу, ніби та була рятувальним жилетом, який не дасть потонути в глибокому й моторошному морі скорботи. Коли вони виходили з кімнати, Блер зупинилася й запитливо подивилася на Кейт.

— Мені здалося, я бачила Джейкових батьків у церкві.

Кейт кивнула.

— Я теж здивувалася. Але до будинку вони, схоже, не поїхали. Гадаю, просто хотіли засвідчити повагу мамі й одразу пішли. — У горлі їй став клубок. — Я не можу звинувачувати їх у тому, що вони не бажають говорити зі мною.

Блер хотіла вже щось казати, але тоді просто сумно подивилася на Кейт і знов обійняла її.

— Мабуть, мені час повертатися до гостей, — сказала Кейт.

Решта дня минула ніби в тумані. Коли всі розійшлися, Саймон замкнувся у своєму кабінеті, щоб вирішити якусь проблему на роботі, а Кейт безцільно блукала кімнатами. Весь день вона не могла дочекатися, доки всі підуть, щоб похорон матері нарешті закінчився, але тепер дім здавався моторошно тихим. Хоч куди вона дивилася, всюди знаходила ще одну листівку зі співчуттями чи букет.

Урешті-решт жінка сіла в м’яке крісло у своєму кабінеті, відкинула голову назад і заплющила очі, втомлена й засмучена. Вона майже провалилась у сон, коли вібрація збоку змусила її стрепенутися. Телефон. У кишені сукні. Кейт видобула апарат, приклала великий палець, щоб розблокувати його, і замість імені побачила напис Прихований номер. Прочитала вхідне повідомлення.

Чудовий день для похорону. Мені сподобалося спостерігати за тобою, коли ти дивилась, як вони опускають твою матір у могилу. Твоє гарненьке личко вкрилося червоними плямами й розпухло від

сліз. Мене аж розпирало від радості, коли твій світ розвалювався на друзки. Думаєш, зараз тобі сумно? Зачекай трохи. Коли я з тобою покінчу, ти шкодуватимеш, що це не тебе сьогодні поховали.

Це що, такий дурний жарт?

«Хто це?» — спитала Кейт, набравши повідомлення, але відповіді не було. Вона підскочила з крісла, серце шалено калатало в грудях. Жінка стрімголов вибігла з кімнати, відчайдушно хапаючи ротом повітря.

— Саймоне! — закричала вона, бігом перетинаючи хол. — Телефонуй у поліцію.

РОЗДІЛ 2

Глибокий сум переповнював Блер, коли вона їхала в довгій вервечці автомобілів до будинку Кейт на поминки. У голові не вкладалося, що Лілі померла, поготів те, що її вбили. Кому спало на думку вчинити так із доброю та люблячою Лілі Майклз? Блер ледве стримувала сльози, які цілісінький ранок так і намагалися ринути бурхливим потоком. Міцніше вчепившись у кермо, вона глибоко вдихнула й наказала собі заспокоїтись. Автомобіль поволі котився під'їзною доріжкою, з обох боків обсадженою деревами, до вишуканого маєтку Кейт і Саймона. Там її зустрів паркувальник. Блер зупинила свій «мазераті», вийшла й передала ключі молодикові у формі.

Кам'яний будинок стояв на невисокому пагорбі, вікна виходили на зелені луки, що збігали схилом униз, до просторих стаєнь. То був осередок кінного спорту, домівка відомого на весь світ змагання «Мерілендські лови». Блер ніколи не забуде, як одного сонячного квітневого дня відвідала свої перші перегони разом із Кейт та її батьками. Збуджений натовп юрмився навколо машин і маленьких наметів, потягуючи «мімози»[1] й чекаючи на початок. Блер, новенька в цій справі, брала уроки верхової їзди в мейфілдській школі, а от Кейт буквально виросла в сідлі. Під час уроків Блер дізналася, що ці лісові перегони — це, по суті, той самий стипль-чез[2]. Роззявивши від подиву рота, вона дивилась, як коні та вершники перескакують дерев'яні паркани майже півтораметрової висоти. Лілі того дня була в піднесеному настрої. Вона принесла з собою плетений кошик для пікніка і, розстеливши на складаному столику гарну квітчасту скатертину, організувала справжнісінький бенкет. Лілі завжди все робила з такою елегантністю та грацією. А тепер її не стало, і Блер була просто однією з натовпу, що заповнював дім Кейт і Саймона, щоб оплакати небіжчицю.

Блер страшенно нервувалася перед зустріччю з давньою подругою, але щойно підійшла до Кейт, її одразу ж охопили старі почуття. Кейт навіть відвела Блер убік для відвертої розмови, і вони розділили горе від смерті Лілі. Блер роззирнулася. Будинок був так само величний, як

і той, у якому Кейт виросла. Блер досі було важко зіставити образ безтурботної двадцятитрирічної дівчини, яку вона колись знала, із власницею цього великого маєтку. Блер чула, що Саймон, архітектор за професією, сам розробив дизайн і спроєктував дім в історичному стилі. Хто-хто, а Саймон точно не зрадіє поверненню Блер. Хоча її не надто й хвилювала його думка. Вона збиралася налагодити стосунки з друзями, яких давно не бачила, а тому викинула Саймона з голови.

Проходячи повз бібліотеку до вітальні, Блер мимоволі затрималася. Бібліотека займала два поверхи й мала високі вікна на всю стіну. Темні дерев’яні стіни й стеля виблискували на сонці, а дерев’яні сходи спіраллю закручувалися догори, ведучи на горище, де було ще більше книжок. Темний перський килим та шкіряні меблі створювали атмосферу старовини — у цьому місці читач наче переносився в минуле. Раптом Блер охопило нестримне бажання піднятися тими сходами, провести рукою по товстих дерев’яних поручнях і загубитися на сторінках книжок.

Але вона пішла далі, до просторої вітальні, де офіціанти саме розносили таці з закусками та білим вином. Велетенська кімната тонула у світлі, що надавало їй радісного, якщо не затишного вигляду. Увагу Блер привернули висока стеля з вигадливою ліпниною та оригінальні картини на стінах. То були такі ж полотна, як і ті, що вона бачила в будинку батьків Кейт, — з нальотом часу та багатства. Підлогу з широким паркетом застеляв велетенський східний килим, у якому поєднувалися темно-вишневий і темно-синій кольори. Блер помітила, що з одного краю бахрома обшморгалась і в кількох місцях килим трохи затерся. «Ну звісно, — з відтінком іронії посміхнулася вона, — він же, напевно, роками передавався у спадок».

Блер подивилась у другий кінець кімнати, на незграбного чоловіка, який стояв біля бару. Її погляд прикувала краватка-метелик, пов’язана навколо його шиї. «Хто одягає краватку-метелик на похорон?» Блер так і не звикла до мерілендської одержимості ними. Ну нехай уже в середній школі вони можливі, але дорослому чоловікові таке слід одягати лише на офіційні заходи. Вона знала, що її старі друзі з нею не погодились би, але, як на Блер, ці метелики слід було залишити Пі-Ві Герману та клоунові Бозо[3]. Та коли вона роздивилась обличчя

чоловіка, усе стало на свої місця. Ґордон Бертон. Він був на клас чи два старший за них із Кейт і свого часу всюди ходив за її подругою, немов загублений цуцик. То був дивний і дещо моторошний хлопець, завжди подовгу дивився на Блер під час розмови, аж вона починала задумуватися, що ж коїться в його голові.

Ґордон перехопив погляд Блер і підійшов до неї.

— Привіт, Ґордоне.

— Блер. Блер Норріс. — У його примружених очах не було ані крихти тепла.

— Тепер Баррінґтон, — поправила Блер.

Його брови зметнулися догори.

— Точно, точно. Ти ж тепер заміжня. Мушу визнати, ти стала доволі відомою.

Блер не особливо хвилювала його думка, та все ж було приємно, коли хтось визнавав її літературний успіх. Ґордон завжди був таким занудою, набундюченим, коли дивився на неї згори вниз.

Він похитав головою.

— Те, що сталося з Лілі, просто жахливо.

Блер відчула, як їй на очі знову навертаються сльози.

— Так, жахливо. Досі не можу в це повірити.

— І не дивно. Ми всі шоковані, ясна річ. Я маю на увазі: *убивство*? тут? У голові не вкладається.

Кімната повнилася людьми, які вишикувалися в ряд, щоб висловити співчуття Кейт і її батькові, які, ніби в трансі, стояли біля каміна. Гаррісон був смертельно блідий, дивився прямо перед собою, ні на чому не фокусуючи погляду.

— Вибач, будь ласка, — сказала Блер Ґордонові. — Я ще не мала нагоди поговорити з батьком Кейт.

Вона протиснулася до каміна. Кейт заковтнув натовп ще до того, як Блер дійшла до них, але Гаррісонові очі розширилися, коли він її побачив.

— Блер. — У його голосі відчувалося тепло.

Блер пірнула в простягнуті до неї руки, і він міцно її обійняв. Коли вона вдихнула запах його піни для гоління, Блер ніби відкинуло назад у часі. Гострий сум за всіма втраченими роками, немов ножем, пронизав серце. Коли вона випросталася, Гаррісон витяг з кишені

носовичок і витер ним обличчя. Він кілька разів прокашлявся, перш ніж спромігся на слова.

— Моя прекрасна Лілі. Хто міг таке зробити? — Його голос надламався, і Гаррісон здригнувся, ніби від фізичного болю.

— Співчуваю, Гаррісоне. Словами не передати…

Його очі знову затуманились, і він опустив руку, зіжмакавши носовичок. Перш ніж Блер устигла ще щось сказати, до них підійшла Джорджина Гетевей.

Блер засмутилася. Вони їй ніколи не подобалися — ні мати, ні донька. Блер від когось чула, що Джорджина овдовіла: Бішоп Гетевей помер кілька років тому від ускладнень хвороби Паркінсона. Ця новина її здивувала. Містер Гетевей завжди був такий жвавий, атлетичний, підтягнутий, з тілом бігуна. Душа компанії, він завжди йшов із вечірок останнім. Мабуть, йому було нестерпно спостерігати, як тіло поволі чахне. Блер ніколи не розуміла, що він знайшов у Джорджині, більш самозакоханій, ніж Нарцис.

Коли жінка поклала руку Гаррісонові на плече, той підвів голову, і вона передала йому склянку, наповнену бурштиновою рідиною — вочевидь, бурбоном, Гаррісоновим улюбленим напоєм.

— Ось, візьми, Гаррісоне, любий. Це заспокоїть нерви.

Гаррісон мовчки взяв склянку і зробив великий ковток.

Блер не бачила Джорджину Гетевей уже понад п’ятнадцять років, але та мала майже такий самий вигляд, як пам’ятала Блер: на гладенькій шкірі — жодної зморшки, не інакше як завдяки послугам кваліфікованого пластичного хірурга. Вона досі носила модне каре й мала дуже елегантний вигляд у чорному шовковому костюмі. З коштовностей сьогодні на ній було лише просте намисто з перлин навколо блідої шиї та витончена обручка зі смарагдами й діамантами, якою вона завжди хизувалася.

Джорджина натягнуто посміхнулася Блер.

— Блер, який сюрприз. Я не знала, що ви з Кейт таки спілкуєтеся.

Джорджина говорила, ніби героїня фільму 1940-х: її акцент був сумішшю британської англійської та щелепного спазму інституту шляхетних дівчат.

Блер уже відкрила рота, щоб відповісти, але Джорджина обернулася до Гаррісона, перш ніж та встигла сказати бодай слово.

— Чому б нам не пройти до обіднього залу?

«А вона часу не гає, одразу взялася за Гаррісона», — подумала Блер, сподіваючись, що батькові Кейт вистачить здорового глузду не вплутуватись у романтичні стосунки з Джорджиною.

Уперше Блер переступила поріг будинку Селбі спекотного червневого дня у восьмому класі. Її притягла Кейт — посидіти біля басейну. Блер ніколи раніше не бачила басейну олімпійських розмірів у приватному будинку. Це більше скидалося на курорт: пальми у вазонах, водоспади, величезне джакузі й будиночок біля басейну на чотири кімнати, оздоблений більш розкішно, ніж дім Блер у Нью-Гемпширі. На Блер було нове лаймово-зелене бікіні, яке вона купила в торговому центрі й у якому, їй здавалося, мала просто неперевершений вигляд. Гаряче сонце приємно обпікало шкіру, і Блер умочила пальці ніг у мерехтливу блакитну воду.

Дівчата проплавали весь ранок, а після того економка винесла їм обід. Вони всілися навколо великого скляного столу, обтиратися рушниками не стали, дозволивши сонцю висушити воду, що стікала з них, і налетіли на гору сендвічів на тарілці. Блер схопила сендвіч зі смаженим беконом та швейцарським сиром і саме потяглася до миски з чипсами, коли над ними пролунав голос Джорджини:

— Дівчата, не давіться тільки сухим, не забувайте й про овочі, — гукнула вона, прямуючи до них в елегантному суцільному купальнику темно-синього кольору та саронгу.

Селбі без особливого ентузіазму представила Блер Джорджині, яка холодно посміхнулась і зміряла Блер довгим поглядом. Тоді Джорджина нахилила голову набік і сказала:

— Блер, люба, цей купальник надто відвертий, тобі так не здається? Не дуже хороша ідея виставляти напоказ усе й одразу.

Шматочок чипсів випав Блер із рук, і дівчина опустила очі долу, її обличчя пашіло від сорому. Кейт роззявила рота, але на слова не спромоглася. Навіть Селбі притихла.

— Ну, смачного.

Відтак Джорджина розвернулася й пішла назад до будинку. Вона ще тоді була стервом, і Блер готова була закластися, що й зараз нічого не змінилося.

Блер труснула головою, відганяючи неприємний спогад, і тут помітила, як до кімнати зайшов Саймон.

Перш ніж підійти до нього, якийсь час вона його просто роздивлялася. Такий самий аж надто вродливий, як і п’ятнадцять років тому, він стояв, спершись об одвірок, і те пасмо волосся, яке ніколи не вдавалося приструнити, спадало йому на чоло. Жінки, мабуть, досі падали йому до ніг. А ще Блер помітила, що тепер усе в його образі дороге: від пошитого на замовлення чорного костюма до черевиків з італійської шкіри. Коли Кейт уперше привела Саймона додому під час весняних канікул, він, як вона по секрету сказала Блер, почувався не у своїй тарілці. Саймон виріс на східному узбережжі Меріленду в родині зі скромними достатками. Смерть його батька від серцевого нападу, коли Саймонові було всього дванадцять, спустошила родину як емоційно, так і фінансово. Його мати так і не оговталася від смерті чоловіка, і, якби не стипендія, Саймон не зміг би вступити до Єлю. Коли вони з Кейт побралися, він нарешті зміг забезпечити матері комфортніше життя, аж доки вона не померла незадовго після народження Анабель. «Собі він теж явно забезпечив комфортніше життя», — промайнуло в голові Блер.

Поруч із ним стояла молода брюнетка. Вона була вродлива, але увагу Блер привернуло не це, а те, як жінка дивилася на Саймона — із сумішшю обожнювання й очікування. Саймон усміхнувся, коли брюнетка сказала щось і торкнулася його руки. З мови їхніх тіл було очевидно, що вони добре одне одного знають. «Цікаво, наскільки добре?» — подумала Блер. Саймон, схоже, урвав їхню розмову, хоча Блер і не чула слів. Молода жінка провела його поглядом, поки він підходив до Кейт. Тоді вона розвернулась і пішла геть, по дорозі на мить затримавшись біля серванта з червоного дерева. Коли брюнетка вийшла, Блер підійшла до серванта подивитися, що привернуло її увагу. То було весільне фото Кейт і Саймона в срібній рамці, на якому вони обоє безтурботно всміхалися.

Задзеленчав дзвіночок, і чоловік в уніформі оголосив, що обід подано. Саймон стояв по той бік кімнати наодинці, тож Блер вирішила скористатися нагодою. Побачивши, що вона наближається, він увесь наїжачився.

— Саймоне, привіт. Співчуваю твоїй утраті, — сказала Блер з усією щирістю, яку зуміла з себе видобути.

Саймон застиг.

— Кого-кого, а *тебе*, Блер, я не очікував тут побачити.

Гнів прошив усе її єство, немов кислота, зародившись у животі й піднявшись вогненним стовпом до горла. Спогад про те, що сталося під час їхньої останньої зустрічі, накинувся на неї із силою припливної хвилі, але Блер не піддалася. Треба опанувати себе. Спокійно.

— Смерть Лілі — жахлива трагедія для нас усіх, — сказала вона. — Зараз не час для дріб'язковості.

Саймонові очі залишалися холодними.

— Як мило з твого боку повернутися. — Він нахилився вперед, поклав руку їй на плече так, що сторонньому спостерігачеві це видалося б дружнім жестом, і сердито просичав: — Навіть не думай, що знову зможеш стати між нами.

Блер відсахнулася, розлючена, що він наважився так із нею розмовляти, ще й у такий день. Розправивши плечі, вона почепила на обличчя свою найосяйнішу авторську усмішку.

— Ти краще переймався б тим, як твоя дружина почувається після смерті матері, а не моїми з нею стосунками. — Її усмішка зникла. — Але не хвилюйся. Я не повторю своєї помилки.

«Цього разу я не дозволю *тобі* стати між *нами*», — додала вона подумки, йдучи геть.

Блер прямувала до вбиральні на першому поверсі, щоб трохи освіжитися перед обідом. Надворі щось привернуло її увагу. Вона підійшла до вікна й побачила чоловіка у формі шофера, який стояв у тіні біля під'їзної доріжки. Не одразу впізнала в ньому водія Джорджини. Як же його звати? Якось на «Р»… Рендольф, точно. Він возив їх із дівчатами, коли була черга Джорджини підвозити дітей. Він завжди видавався Блер стариганем, але, дивлячись на нього зараз, вона усвідомила: тоді йому, певно, було лише близько сорока. Тут вона побачила, як до Рендольфа підійшов Саймон, потис йому руку і витяг з кишені пальта якийсь конверт. Рендольф нервово роззирнувся довкола, а тоді, кивнувши, взяв конверт і поспішив до свого автомобіля.

Саймон уже рушив назад до будинку, тож Блер хутко вскочила в жіночу вбиральню, щоб він її не помітив. Вона навіть уявити не могла,

які в Саймона можуть бути справи з водієм Джорджини. Але збиралася це з’ясувати.

1 Коктейль із шампанського та апельсинового соку. (*Тут і далі прим. пер.*)

2 Вид кінних перегонів на дистанцію, під час яких учасники повинні долати різноманітні перешкоди.

3 Пі-Ві Герман — вигаданий персонаж, утілений у життя американським коміком Полом Рубенсом; клоун Бозо — персонаж численних дитячих розважальних програм, популярний у США в другій половині XX століття.

РОЗДІЛ 3

— Убивця був сьогодні на цвинтарі, можливо, навіть у будинку, — сказала Кейт надтріснутим голосом, передаючи свій телефон детективові Френку Андерсону з поліцейського відділка Балтимора.

Присутність детектива заспокоювала її, його манери були впевнені й виважені, чоловік ніби випромінював фізичну силу, тож Кейт укотре спіймала себе на думці, що у його присутності почувається в безпеці.

Сидячи навпроти Кейт і Саймона в їхній вітальні, детектив, нахмурившись, читав повідомлення.

— Не поспішаймо з висновками. Це може бути хтось, хто просто прочитав про смерть вашої матері й дізнався про похорон. У пресі про це багато писали.

У Саймона відвисла щелепа.

— Це ж яким хворим на голову треба бути?

— Але це мій приватний телефон, — заперечила Кейт. — Як незнайомець зміг дістати номер?

— На жаль, у наш час це не так уже й складно. Є чимало фірм, які надають такі послуги. До того ж на цвинтарі було кількасот людей. Ви їх усіх знали?

Кейт похитала головою.

— Ні. Ми думали провести приватний похорон, але мама завжди брала активну участь у громадському житті, і, як нам здається, вона хотіла б, щоб кожен охочий міг прийти попрощатися з нею.

Поки вони розмовляли, детектив усе занотовував.

— За звичайних обставин ми трактували б це як чийсь невдалий жарт, та оскільки йдеться про нерозкрите вбивство, поставимося до цього інциденту серйозніше. З вашого дозволу я хотів би установити прослуховувальний пристрій на ваш телефон. І було б непогано додати такі ж пристрої на домашній телефон і комп’ютери. Таким чином, якщо ви отримаєте інші погрози, ми в режимі реального часу зможемо відстежити IP-адресу.

— Добре, — погодилася Кейт.

— У мене з собою є обладнання, яке дає змогу зробити трансляцію екрана вашого телефона. Коли закінчимо тут, я відразу цим займуся. Побачимо, можливо, нам удасться відстежити це повідомлення й дізнатися, хто його надіслав. І якщо ви ще раз отримаєте подібне, не відповідайте. Коли це чийсь дурний жарт, то саме цього зловмисник і хоче. — Андерсон співчутливо подивився на Кейт. — Мені дуже шкода, що вам доводиться мати справу ще й із цим на додачу.

Кейт відчула невеличке полегшення, коли її чоловік провів Андерсона до дверей. Їй пригадався попередній випадок із моторошною новиною, переданою телефоном, — ота жахлива ніч, коли Гаррісон знайшов Лілі. На екрані тоді висвітився батьків номер, Кейт відповіла на дзвінок. Гаррісон був сам не свій.

— Кейт. Її немає. Її не стало, Кейт, — ридав він на тому кінці лінії.

— Тату, про що ти говориш? — Його паніка передалась і їй.

— Хтось вліз у будинок. Її вбили. Господи, цього не може бути.

Кейт заледве могла розібрати слова між схлипів.

— Хто вліз у будинок? Що з мамою? Мама мертва?

— Кров. Усюди кров.

— Що сталося? Ти викликав швидку? — Її голос злетів на октаву, Кейт була на межі істерики.

— Що я робитиму, Кейті? Що я тепер робитиму?

— Тату, послухай мене. Ти телефонував 911?

Але в слухавці чулося лише його уривчасте схлипування.

Кейт ускочила в авто і ніби в трансі проїхала п’ятнадцять миль до будинку батьків, написавши Саймонові, щоб він ТЕРМІНОВО зустрів її там. За два квартали звідти вона вже бачила червоно-сині блимавки. На під’їзді до будинку дорогу її джипу перекрила поліцейська загорожа. Кейт саме вийшла з машини, коли позаду неї зупинилося «порше» Саймона. Парамедики, поліціянти та криміналісти то заходили, то виходили з будинку. Відчуваючи, як наростає паніка, Кейт кинула авто й стала продиратися крізь натовп, але дорогу їй заступив офіцер — схрещені на грудях руки, широко розставлені ноги й насуплене обличчя.

— Вибачте, мем. Але це місце злочину в процесі роботи.

— Я її донька, — сказала Кейт, намагаючись проштовхнутися повз нього, а Саймон тим часом наздогнав її. — Будь ласка.

Офіцер похитав головою і виставив перед нею руку.

— До вас вийдуть. Мені шкода, але мушу попросити вас відійти.

І вони чекали разом, налякані, й дивилися, як сновигають туди-сюди криміналісти, носячись із камерами, мішками й коробками, обгороджуючи все жовтою стрічкою і відмовляючись навіть дивитися в їхній бік. Незабаром приїхали телевізійники, камери спрямувалися на захеканих репортерів, а ті з мікрофонами в руках коментували кожну моторошну деталь, яку їм вдавалося нашкребти. Коли вони сказали, що жертві пробили череп, Кейт хотілося затулити вуха руками.

Нарешті з будинку вивели її батька. Не довго думаючи, Кейт метнулася до нього. Але не встигла й кількох кроків ступити, як чиїсь міцні руки схопили її, утримуючи на місці.

— Відпустіть! — кричала вона, вириваючись із рук офіцера.

Сльози котилися їй по обличчю, і коли поліцейський автомобіль від'їхав, вона скрикнула:

— Куди його везуть? Відпустіть мене, чорт забирай! Де мама? Мені треба побачити маму!

Офіцер послабив хватку, але його обличчя залишалося незворушним.

— Вибачте, мем. Я не можу впустити вас усередину.

— Тато мав би бути з нею, — ридала Кейт.

Саймон підскочив до неї, і вона глибоко вдихнула, намагаючись заспокоїтися. Хоч вона й досі сердилася на чоловіка, його присутність заспокоювала.

— Куди його відвезли? Доктора Майклза, батька моєї дружини, куди його відвезли? — спитав Саймон, обіймаючи Кейт.

— До відділка, на допит.

— Допит? — перепитала Кейт.

До них підійшла офіцерка.

— Ви донька Лілі Майклз?

— Так. Докторка Кейт Інґліш.

— На жаль, мем, ваша мати загинула. Співчуваю вашій утраті. — Офіцерка витримала паузу. — Вам доведеться проїхати до відділка, щоб відповісти на кілька запитань.

«Співчуваю вашій утраті»? Як формально. Навіть бездумно. Це так на неї дивилися сім'ї пацієнтів, коли вона повідомляла їм погані

новини? Кейт пройшла за офіцеркою, але перед очима стояв мамин труп, навколо якого вовтузяться криміналісти з фотокамерами і який оглядають судмедексперти, а потім заберуть до моргу на розтин. Кейт бачила чимало розтинів у медуніверситеті. Видовище не з приємних.

— Ти щось їла? — спитав Саймон, повертаючись до кімнати.

Кейт виринула зі спогадів.

— Я не голодна.

— Може, трохи супу? Твій тато сказав, що Флер приготувала домашній рис із куркою.

Кейт проігнорувала його, і Саймон голосно зітхнув, сівши в крісло біля квіткової композиції, яку прислали її колеги з роботи. Торкнувшись листка квітки, він прочитав картку.

— Мило з їхнього боку, — сказав. — Тобі справді треба щось поїсти, хоч трохи.

— Саймоне, будь ласка, скільки можна? Припини це!

Вона не хотіла, щоб він раптом удавав люблячого чоловіка після того, якими напруженими були їхні стосунки останні кілька місяців. Коли сварки та образи досягли точки кипіння, так що Кейт більше не могла зосередитися на роботі чи будь-чому іншому, вона побігла до Лілі. Ще кілька тижнів тому вони сиділи удвох, гріючись біля каміна в затишному барлозі її батьків: Кейт — у лікарняному халаті, а Лілі — у вишуканих білих бавовняних штанах та кашеміровому светрі. Мама уважно й дуже серйозно подивилася на Кейт.

— У чому річ, люба? По телефону в тебе був такий засмучений голос.

— Через Саймона. Він… — Кейт замовкла, не знаючи, з чого почати. — Мамо, пам’ятаєш Сабріну?

Лілі нахмурилася, спантеличено глипнувши на доньку.

— Та пам’ятаєш. Її батько взяв шефство над Саймоном, коли його власний тато помер. Став Саймонові кимось на кшталт наставника. Сабріна була молодшою дружкою на нашому весіллі.

— А, так. Пам’ятаю. Вона була ще дитиною.

— Так, тоді їй було всього дванадцять. — Кейт подалася вперед. — Пам’ятаєш, як уранці в день нашого весілля, коли всі були зайняті останніми приготуваннями, Сабріна раптом кудись зникла? Я тоді пішла її шукати. Вона була в одній з гостьових кімнат, сиділа на краю

ліжка і плакала. Я вже хотіла зайти в кімнату, але вчасно побачила, що з нею був її тато, тож відступила вбік, щоб вони мене не побачили. Сабріна була страшенно засмучена через те, що Саймон одружувався. Сказала татові, що завжди вірила, буцімто Саймон дочекається, доки вона підросте, й одружиться з нею. Вона була така нещасна.

Очі Лілі розширились, але обличчя залишилося спокійним.

— Я й забула про ту історію, адже то було хтозна-скільки років тому. Вона була ще зовсім юна і захопилася старшим чоловіком.

Обличчя Кейт розчервонілося.

— Але відтоді нічого не змінилось. Я намагалася зрозуміти її і бути доброю до неї, справді намагалася. Її мама померла, коли Сабріні було лише п’ять, і я думала, що зможу стати їй хорошою подругою, навіть кимось на зразок старшої сестри, з якою вона могла б ділитися дівочими таємницями. — Кейт зітхнула. — Сабріна перепиняла всі мої спроби. О, при Саймонові вона ніколи мені не грубіянила, але коли ми залишалися наодинці, недвозначно давала зрозуміти, що не хоче мати зі мною нічого спільного. А тепер, відколи помер її батько, вона стала ще настирливішою, постійно надзвонює Саймонові, вимагаючи, щоб він приділяв їй дедалі більше часу.

— Кейт, яке це має значення? Якщо Саймон її не заохочує, тобі нема через що хвилюватися. Та й, зрештою, бідолашна дівчина залишилася сиротою в такому юному віці.

— Але в тому й річ. Він заохочує. Варто їй потелефонувати, бо в неї виникла якась проблема чи треба щось полагодити вдома, він одразу зривається і мчить до неї. А вона телефонує дедалі частіше. І він проводить там багато часу. Більше, ніж слід було б, — Кейт уже мало не кричала. — Він каже, що це дурниці, що я занадто бурхливо реагую, але це не так. Тепер, коли Сабріна працює з ним, вони майже весь час разом. Разом вечеряють, вона приходить у наш дім, коли захоче, мене цілком ігнорує, а стелиться перед Саймоном. Я вже не можу цього терпіти. Я сказала йому виїхати.

— Кейт, подумай, що кажеш. Ти не можеш зруйнувати родину через таке.

— Але я більше не хочу з цим миритися. Йому взагалі не слід було її наймати, але Сабрінин тато на смертному одрі попросив Саймона

наглядати за нею. Батька ще землею засипати не встигли, а вона вже благала Саймона влаштувати її на роботу.

Мама суворо подивилася на Кейт.

— Мабуть, у Саймона не було вибору. Все владнається. Дівчинка, певно, просто сумує.

— Чесно кажучи, мамо, я вже втомилася бути терплячою і все розуміти. Це ж просто смішно, щоб об мене так витирали ноги, а потім мій же чоловік казав мені, що я несправедлива.

Лілі підвелась і стала ходити туди-сюди перед каміном. Тоді підійшла до Кейт, поклала руки їй на плечі й пильно подивилася в очі.

— Я поговорю із Саймоном і все владнаю.

— Ні, мамо. Будь ласка, не треба.

Тільки цього ще бракувало — щоб мама викликала Саймона на килим. Це все лише погіршить.

Але більше мама цієї теми не зачіпала. Якщо Лілі й говорила з Саймоном, то ні вона, ні він про це не згадували.

Тепер Кейт дивилася на Саймона, який нахилився вперед у кріслі, поклавши лікті собі на коліна.

— Прошу, не відштовхуй мене, — сказав він. — Знаю, у нас були проблеми, але нині такий час, що нам треба знову зійтись і підтримувати одне одного.

— Підтримувати? Давненько я не відчувала від тебе жодної підтримки. Не слід було мені погоджуватися, щоб ти переїхав назад.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ